

ansatte Værdi indbetalt i Statskassen. Hvorfor ikke gaa den Vej, man fik Adgang til at gaa ved Loven af 4. Oktober 1924? Da gav man i Virkeligheden Jordlovsudvalget Adgang til at sælge disse Tillægsparceller for en anden Pris end Grundværdien. Denne Bestemmelse var efter min Mening sund og heldig. Det er nemlig den eneste fremkommelige Vej: at lade Jordudvalget sælge Tillægsjorden til Handelsværdi og saa lade Tillægsparcellen være vedkommende Ejers frie Ejendom.

Efter at Loven af 4. Oktober 1919 var kommet, praktiserede Jordlovsudvalget dette at yde Tillægsparcel til vedkommende Bruger paa en Maade, der efter min Opfattelse var ganske i Strid med Lovens Ord. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen ryster paa Hovedet. Jeg tillader mig at hævde, at det var ganske i Strid med baade Lovens Ord og Lovens Aand, men man praktiserede det og fik det egentlig ikke lovfæstet, før man fik Loven af 1924. Dér har man faaet en ganske klar og tydelig Tilkendegivelse af, at Jordlovsudvalget kan sælge Tillægsjord og, naar Landbrugsministeren har sanktioneret Købeprisen, kræve 20 pCt. af denne udbetalt og Resten afdraget i 20 Aar med $\frac{1}{40}$ halvaarlig. Denne Bestemmelse mangler i det foreliggende Lovforslag, den har den højtærede Landbrugsminister strøget, og i Stedet for har han indsat Bestemmelsen her i § 9 om, at Tillægsjord skal, hvis den afhændes, vurderes — jeg maa altsaa gaa ud fra, at det er Meningen, at Tillægsjorden skal ydes til den Grundskyldværdi, hvortil den er ansat —, og mener man, at den har opnaaet en større Værdi, skal Merværdien indbetales til Statskassen. Dette bliver ganske umuligt at praktisere i Virkeligheden. Jeg vil derfor meget mene, at man skal gaa væk fra denne Bestemmelse og komme ind paa noget i Retning af at optage den Bestemmelse, der findes i Loven af 4. Oktober 1924, og som efter min Mening i alt Fald udmærket godt kan fortolkes paa den Maade, at man tager Handelsværdien for den Tillægsjord, man yder disse Brug.

§ 10 er enslydende med § 8 i Loven af 4. Oktober 1919, § 11 er enslydende med § 9 og § 12 med § 10 i samme Lov; kun er der den Forandring, at man her gaar tilbage til en Bestemmelse, man havde i de oprindelige Statshusmandslove, hvor man gjorde disse Mennesker ganske umyndige, idet man sagde: Bruget maa ikke pantsættes. Som Følge deraf stod disse Folk med en Særstilling i Samfundet, der bevirkede, at der ikke var noget Menneske,

der vovede at betro dem noget. Denne Bestemmelse fik man senere strøget, og det var sikkert paa Grund af bestemte Krav, der var fremsat fra de paagældendes Side; men nu vil man altsaa indføre Bestemmelsen igen, idet man i § 12 ganske brutalt siger: Bruget maa ikke pantsættes. Saa er der ikke videre om det. I den gældende Lov staar der, at Bruget maa pantsættes i den Udstrækning, som Byggelaanet angiver; altsaa lige saa meget, som man har afdraget paa det Byggelaan, man i sin Tid har faaet, kan man optage som nyt Laan i Ejendommen. Nu vil man gaa væk fra denne Bestemmelse og siger kategorisk, at Brugene maa ikke pantsættes. Jeg tror, det er en uheldig Bestemmelse, som vi maa se at komme bort fra.

§ 13 er lig med § 11 i Loven af 4. Oktober 1919. § 14 er lig med § 2 i Loven af 28. Juni 1920, § 15 er lig med § 3, § 16 med § 4 og § 17 med § 6 i samme Lov, § 18 er lig med § 1 i Loven af 6. Maj 1921, og § 19 er lig med § 3 i samme Lov. Saa kommer vi endelig til § 20, som indeholder den fornuftige Bestemmelse, at efter at man nu ved dette Lovforslag har samlet den oprindelige Lov om Vilkaar for Bort salg af Jord i offentligt Eje og alle dens Tillægslove, saa ophæver man denne Lov og disse forskellige Tillægslove. Endelig optager man i Slutningen af § 20 den Bestemmelse, der staar i § 5 i Loven af 28. Juni 1920 om, at Loven finder tilsvarende Anvendelse paa Præstegaardsjorder. Det hele er keine Hexerei, nur Behændigkeit; som jeg begyndte med at sige: der skulde et ret ubehændigt Menneske til for ikke at kunne samle de forskellige Paragraffer fra de forskellige Love i en enkelt Lov.

Men saa kan jeg ikke undlade at udtale min Forbavselse over, at den højtærede Minister har udeladt den Bestemmelse, som findes i den oprindelige Lov om Vilkaar for Bort salg af Jord i offentligt Eje om, at den efter 15 Aars Forløb skulde revideres. Og jeg kan ikke undlade at udtale min Forbavselse over, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard ikke omtalte denne Sag, thi det var jo netop det store Nummer, der blev lavet i 1919; det var Grundlaget for Forliget, det var Grundlaget for, at Venstre overhovedet gik med til de periodiske Omvurderinger, at denne Lov blev gjort midlertidig. Jeg ser til min Glæde, at det ærede Medlem Hr. Brorsen er til Stede. Han vil sikkert kunne erindre den overordentlig livlige Debat, der foregik i dette høje Ting i Anledning af den Stilling, Partiet Venstre den Gang indtog, og det bestemte Krav,